

и гледа:³ една лисица са свила накупъ и лежи на пжтя. Дѣдо скача отъ кола-та,⁴ приближава, нъ лисица-та не мръдва. Тя лежи като умрѣла. „Хубавъ бакшишъ за бабж-тж“ казалъ дѣдо и фърлилъ лисица-та на кола-та. Дѣдо води волове-тѣ напредъ, а прѣсторена-та кумалиса са залавя да исфърля рыбж-тж и, като исфърлила сичкж-тж, побѣгнжла. Дѣдо си дошьль у тѣхъ и завыкаль отдалечъ: „Ей бабо! да знашь, какъвъ бакшишъ ти донесъхъ!“—Дѣ го? — „На кола-та.“ Баба-та пристжпва до кола-та, нъ ни рыба, ни бакшишъ. „Ахъ, ты, старобезумно! ахъ, ты, такъвъ-онакъвъ! тѣй ли ма лъжишь ты мене а?“ казва ядосана-та баба. Дѣдо са усѣтилъ, че лисица-та не была умрѣла, нъ, като нѣмало какво да прави, скоро са утѣшилъ.

II.

А лисица-та събрала нафърленж-тж рыбж накупъ¹ и сѣднжла да обѣдва. Насрѣщж й кумче-вълче.—Добъръ ти день, кумице!—Далъ ти Богъ добро, кумче!—Дай ми малко рыбицж.—Налуви си самси и яждъ.—Не умѣж.—Че азъ какъ си налувихъ? Иди на рѣкж-тж и си втопи опашкж-тж въ водж-тж—рыба-та сама ще са налуви по неж. Нъ гледай да не бързашъ, постой повечко на водж-тж. Вълка отишьль и ч втопилъ опашкж-тж въ прочупеня ледъ. абота-та была зимѣ. Вълка сѣдѣль на рѣкж-